

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 74 / 2 OCTOMBRIE ANUL III, 2021

† ADOUA ȘANSĂ †

După ce a trăit o viață plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinându-se zi și noapte în flăcările iadului, se ruga încontinuu:

– Iartă-mă, Doamne, am greșit, dar acum m-am lecut. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă, Doamne, că m-am schimbat și nu mai am pic de răutate în mine! În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger, care i-a spus:

– Bucură-te, omule! Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea și vrea să-ți dea o șansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?

– Sigur că da, zise omul cu nerăbdare, sigur că m-am schimbat!

– Bine! A mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai și vei scăpa de chinurile de aici.

Nespus de bucuros, omul a început să se cațare pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urca, a băgat de seamă că firul se subția din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-și creadă ochilor! Mulți păcătoși se atâraseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.

– Ce faceți?! Strigă omul speriat. Dați-vă imediat jos, o să se rupă firul și o să cad iarăși. Dați-vă jos, n-auziți?! Țipa omul cu disperare și începu să-i lovească cu picioarele. În clipa aceea, firul s-a rupt și au căzut cu toții.

– Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalți! Spune-i lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!

– Nu se poate! I-a răspuns îngerul.

– Cum așa? Doar n-am nicio vină, firul s-a rupt din cauza lor!

– Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta și a invidiei tale. Firul acela era firul credinței și ar fi putut ține și tot iadul dacă ai fi avut încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecut de egoism și că acum îți pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos și rău, firul nu te-a ținut; de aceea s-a rupt.

În viață nu va reuși cel rău, cel zgârcit și interesat doar de propria persoana. Poate că va strânge averi, dar în sufletul său cu ce se va alege? Dar cel ce îi ajută mereu și cu dragoste pe ceilalți, acela strânge în inimă comori cerești, devenind om cu adevărat, căci om este doar cel ce trăiește pentru oameni.

„Nu fi iubitor de sine și vei fi iubitor de Dumnezeu! Nu căuta plăcerea în tine și o vei găsi în ceilalți!” (<https://cuvantdefolos.ro/a-doua-sansa-pilda/>).

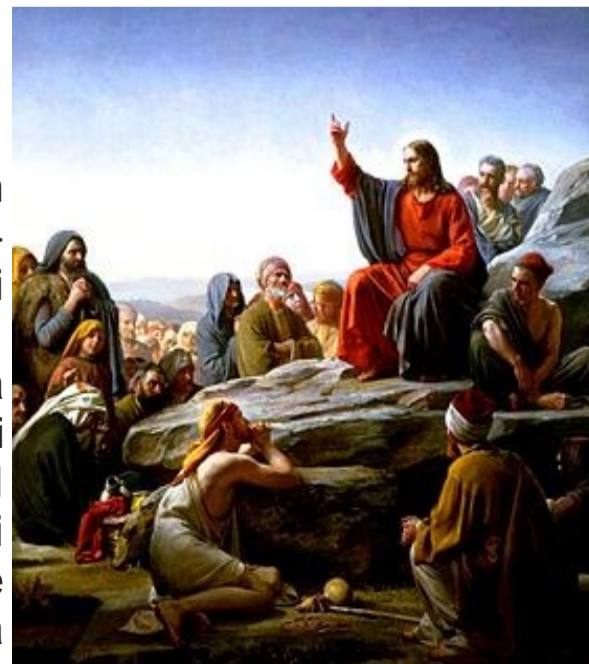
DUMINICĂ A XIX-Ă DUPĂ RĂSALE

Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor (Ev. Luca VI, 31-36)

Predica IPS Irineu Pop-Bistrițeanul

Bunătatea față de semenii este însăși condiția calității noastre de creștin. Prin ea se cunosc ucenicii și se recunosc prietenii Domnului. Iubirea aproapelui, indiferent că acesta îți este prieten sau vrăjmaș, este porunca de căpetenie a Legii celei noi, menite să creeze o atmosferă de pace și bunăvoință între oameni.

În Predica de pe munte, Mântuitorul ne învață ce atitudine trebuie să luăm față de vrăjmașii noștri, pe care trebuie să-i iertăm și să-i tratăm cu compasiune și bunătate. Prin aceasta ne dovedim urmași ai lui Hristos și ne asemănăm cu Tatăl ceresc, Care este iubire și „face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni” (Mt. 5, 45). Bunătatea față de semenii este însăși condiția calității noastre de creștin. Prin ea se cunosc ucenicii și se recunosc prietenii Domnului. Iubirea

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

aproapelui, indiferent că acesta îți este prieten sau vrăjmaș, este porunca de căpetenie a Legii celei noi, menite să creeze o atmosferă de pace și bunăvoință între oameni.

Bunătatea este o însușire a lui Dumnezeu. Dacă cei vechi își închipuiau că Cel Preaînalt este un Stăpân înfricoșător, dacă evreii credeau într-un „Domn al oștirilor”, răzbunător, Dumnezeuul nostru, al creștinilor, ne este descoperit de Mântuitorul ca un Părinte prea bun, Care dă tuturor toate cele spre trebuință (Lc. 6; Rom. 2; Tit 3).

Bunătatea este compasiune și înseamnă încercarea de a ne substitui altora, de a reacționa la faptele semenilor, de a-i ajuta, întâmpinând nevoile lor, iertându-i când greșesc, de a avea înțelegere pentru ei, de a-l sluji. Bunătatea implică încrederea în om, implică deschiderea inimilor noastre, expunându-ne simțămintele intime și delicate. Și aceasta trebuie manifestată față de toți, nu numai față de cei pentru care avem vreo afinitate naturală, familie, prieteni, semeni, simpatici, că Dumnezeu arată bunătatea și la cei nerecunoscători și răi, cum ne spune Sfânta Evanghelie de astăzi (Lc. 6, 35).

Bunătatea poate fi un zâmbet, un mulțumesc, o încurajare adresată unei persoane bătrâne, un cuvânt de afecțiune adresat unui copilăș. Nici una din aceste expresii nu costă timp sau bani. Dar ele cer un sincer interes pentru fericirea celor din jurul nostru.

Oamenii păcătoși sunt egoiști, preocupați de responsabilitățile, problemele și planurile lor. Dar, când omul crește în harul bunătății, atunci iese din sine, din sfera intereselor sale și dezvoltă un adevărat interes pentru fericirea și bunăstarea celor din jurul său.

Sfântul Isaac Sirul scrie în această privință: „Veselește-te cu cei ce se veselesc și plângi cu cei ce plâng. Căci acesta este semnul curăției. Fii bolnav cu cei bolnavi. Plângi cu cei păcătoși. Bucură-te cu cei ce se pocăiesc. Fii prieten cu toți oamenii. Fii părtaș la pătimirea tuturor, dar cu trupul tău fii departe de

toate”. În Evanghelia de astăzi, Hristos Domnul ne spune: „Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea” (Lc. 6, 31). Într-acolo trebuie să tindem, încât ocărăți fiind, să binecuvântăm, prigonți fiind, să răbdăm, huliți fiind, să mângâiem (I Cor. 4, 12-13) și să luăm aminte că, fiind buni și iertând pe alții, ne iertăm pe noi. Datoria noastră este să ne străduim a ne umple de iubire sfântă concretizată prin acte de bunătate și compasiune pentru oameni.

Când sufletul omenesc este plin de iubire dumnezeiască, în bucuria lui nesfârșită se întristează și se roagă cu lacrimi pentru lumea întreagă, ca toți oamenii să-L poată cunoaște pe Domnul.

Omul bun și iertător nu are tihnă atâta vreme cât semenii săi nu sunt întru bucuria iubirii Domnului. Prin bunătate devenim asemenea lui Hristos și ne facem părtași slavei Sale fără de sfârșit. De aceea, și Sfântul Apostol Pavel ne povățuiește: „Ca niște aleși ai lui Dumnezeu, îmbrăcați-vă cu bunătate” (Col. 3, 12). Amin. (<https://www.activenews.ro/cultura/Predica-de-pe-munte-lubirea-vrajmasilor-.Predica-IPS-Irineu-Pop-Bistriteanul-136970>).

CVDIOSVL PAISIE AGHIORITVL CVDINTE DVHOVNICEȘTI VI DESPRE RVGĂCIUNE

Diavolul îl războiește pe cel care se roagă

Să nu începem discuție cu diavolul

— Gheronda, deși simt nevoia să vorbesc cu Dumnezeu, totuși nu pot să mă rog.

— Dacă simți nevoia să vorbești cu Dumnezeu, nu înțeleg de ce nu poți să te rogi. Poate să fie și de la cel viclean. Ispititorul pune totdeauna piedici, pentru ca omul să nu se poată ruga.

— Gheronda, în vremea rugăciunii mă preocupă grija pentru diferite treburi.

— Să spui: „La asta mă voi gândi mai târziu...” și să continui să te rogi.

— Mai mult mă mâhnesc, Gheronda, pentru că de cele mai multe ori mă gă-

ndesc la lucruri lipsite de importanță.

— Tocmai de aceea să le lași pentru mai târziu, deoarece, dacă vei întrerupe rugăciunea și te vei îndeletnici cu ele, ispititorul le va lăsa deoparte pe cele lipsite de importanță și-ți va aduce în minte probleme esențiale, ca să încetezi cu desăvârșire rugăciunea. Trebuie să ne punem pe noi înșine la punct. Pentru că știi ce face tangalachi? Mirenilor le aduce gânduri murdare și astfel își dau seama îndată. Oamenilor duhovnicești însă le aduce diferite neghiobii și nu-și dau seama. Acest lucru este mai primejdios, pentru că ei cred că merg bine, deoarece nu au gânduri murdare, și astfel nici nu se smeresc, iar mintea lor umblă încolo și-ncoace și inima le rămâne piatră.

— Gheronda, uneori în vremea rugăciunii îmi vine o idee; aflu rezolvarea unei probleme care după aceea se dovedește a fi greșită.

— Diavolul este viclean. Știe că, dacă în vremea rugăciunii îți va aduce un gând necurat, îl vei alunga cât colo. De aceea îți aduce soluții la vreo problemă de-a ta, ca tu să spui: „De vreme ce mi-a venit în vremea rugăciunii, înseamnă că este insuflare de sus”. Dacă diavolul ți-ar vrea binele, ți-ar aduce în minte rezolvarea în altă vreme, și nu în timpul rugăciunii. Intră însă „intermediar” și te invită la discuție. De aceea să nu-i dai nicio importanță. Să spui: „Îți mulțumesc pentru interesul pe care mi-l arăți, însă nu am nevoie de el”. Vezi, merge cu vicleșug să-l înșele cu gânduri duhovnicești pe omul duhovnicesc, încât „rugăciunea lui, așa cum spune David, să se facă întru păcat” (Psalmul 108,7).

— Gheronda, în vremea rugăciunii îmi vin în minte gânduri și imagini urâte.

— Aceasta este lucrarea diavolului că să te zăpăcească. Mai ales când ești obosită trupește și nu ai prea dormit, tangalachi află un moment când te afli între somn și veghe și-ți prezintă imagini urâte, ca să-ți spună după aceea că sunt ale tale și să te arunce în deznădejde. Să nu le dai importanță. Să spui „Doamne miluiește” și să te gândești la Hristos, la Maica Domnului, la îngeri, ca să te aduni în rugăciune. Astfel vei face diversiune diavolului. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evangelismos București, 2013, Pag. 35 Va continua).